

ΕΛΠΙΔΑ ΤΟΥ ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΥ

(Από τις σκέψεις μιας Νέας φοιτήτριας)

Ξεφυλλίζοντας την εφημερίδα ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ της Κυριακής/ 3^{ης} Σεπ. 2017, διάβασα το άρθρο με τίτλο «Κυνηγώντας την αριστεία, παρά τα εμπόδια» της κας Ραφαέλας Τζιώτζιου, απόφοιτης λυκείου η οποία στις πρόσφατες Πανελλαδικές εξετάσεις (αυτές που θα καταργηθούν μη καταργούμενες ..., κατά τις φαντασιώσεις του δραστήριου Υπουργείου Παιδείας) πέρασε, με 18.652 μόρια στη Νομική Αθηνών. Διά την νεαρά αυριανή φοιτήτρια, τις τυχόν ιδιαίτερες σπουδές, τα ταλέντα και λοιπά ενδιαφέροντά της, ουδέν γνωρίζω. Διάβασα το άρθρο της, μελέτησα τις σκέψεις - απόψεις της για το συγκεκριμένο θέμα και ομολογώ ότι εντυπωσιάστηκα από την καθαρότητα σκέψης, τον ρεαλισμό, το όραμα, τον δυναμισμό, την πίστη στα πιστεύω της, σε όλα αυτά που αποτελούν τις συνιστώσες συγκρότησης μιας ολοκληρωμένης ελπιδοφόρου προσωπικότητας. Μία κοπέλα που εισέρχεται στο σκληρό ανταγωνιστικό στίβο της ζωής, που ανοίγει τα φτερά της με αισιοδοξία, με πείσμα και πίστη στα ψυχικά και πνευματικά της εφόδια, κόντρα στους αποπροσανατολιστικούς αέρηδες των αναθεωρητικών (παλαβών ή ιδεοληπτικών) κατεδαφιστών της διαχρονικής φιλοσοφικής σκέψης του ανθρωπίνου πνεύματος.

Παραθέτω αποσπασματικά κάποιες “προτάσεις” από το εν λόγω άρθρο στο οποίο εκτός από την ενάργεια σκέψεως, εκπλήσσει ευχάριστα ο προβληματισμός η οπτική γωνία των θεωρήσεων, η ορθότητα λόγου και εκφράσεως, γεγονός όχι και τόσο σύνηθες ακόμη και σε επαγγελματίες του λόγου:

«Αν ρωτήσετε τη γνώμη μου για την αριστεία, η απάντησή μου χωρίς δεύτερη σκέψη είναι ότι θα πρέπει να αποτελεί τον στόχο κάθε μαθητή.» ..Η ισοπέδωση της δύναμης της γνώσης είναι παντού γύρω μας.» ... Αξίες όπως η άμιλλα, η αλληλοβοήθεια, η στήριξη και η συμπαράσταση στον εκπαιδευτικό χώρο θα ήταν ιδιαίτερα επωφελείς.» ... Η αριστεία, άλλωστε, δεν σημαίνει απλά βαθμολογική κατάκτηση της “κορυφής”, αλλά επιτυχή ολοκλήρωση της προσπάθειας.» ...Όταν έχεις μεγαλώσει σε μία εποχή ευκολίας, στην οποία όλα δείχνουν να έχουν κατακτηθεί, είναι λογικό να αρκεστείς σε αυτά που έχεις, αντί να αγωνιστείς να κατακτήσεις περισσότερα.» ...Αν μπορούσα να δώσω μία συμβουλή στους μαθητές... θα ήταν να μένουν ανεπηρέαστοι, όσο κι αν αλλάζει το εκπαιδευτικό σύστημα. Να συνειδητοποιήσουν πως δεν διαμορφώνει το σύστημα εμάς, αλλά εμείς το σύστημα... Γιατί το μέλλον ανήκει σε εμάς... να το καταστήσουμε όσο το δυνατόν καλύτερο για εμάς. Το χρω-

στάμε στους εαυτούς μας, σε αυτούς που μας έφεραν στον κόσμο και σε αυτούς που με τη σειρά μας θα φέρουμε και εμείς».

Σε λίγο συμπληρώνονται 200 χρόνια από την απελευθέρωση της Ελλάδος από την Οθωμανική βαρβαρότητα και την δημιουργία του νεοελληνικού Κράτους. Ενός Κράτους ακρωτηριασμένου γεωγραφικά, συρρικνωμένου δημογραφικά και εγκλωβισμένου πνευματικά και πολιτιστικά, που μέσα από περιπέτειες και δοκιμασίες αφάνταστες, κατάφερε να επιβιώσει και να ορθοποδήσει, να επιβεβαιώσει την επανεμφάνισή και δυναμική παρουσία του στο διεθνές πολιτικό και παγκόσμιο πνευματικό γίγνεσθαι. Σήμερα στη δύση του δεύτερου αιώνα της εθνικής του αναγέννησης, μπαίνει στον τρίτο αιώνα της κρατικής του συγκρότησης, χρεοκοπημένο, διχασμένο με τους μισούς νέους και νέες (τα καλλίτερα στην πλειονότητά τους μυαλά) “μετανάστες” στο Εξωτερικό, εν δυνάμει émigré στην Ευρώπη και Αμερική. Εγκεντρισιμός, πάθη, μικροκομματικά συμφέροντα, ιδεολογικές αγκυλώσεις, παλαβές ιδεοληψίες, τραγική απαιδευσία, οδήγησαν στην επιλογές ατυχών (πολλάκις καταστρεπτικών) πολιτικών επιλογών, είναι τα κύρια αίτια της σημερινής κατάστασης της Ελληνικής μας Πατρίδος. Απογοήτευση και απελπισμός διακατέχει το σύνολο των πολιτών, ιδιαίτερα των νέων τους οποίους το άγχος της επαγγελματικής και φυσικής πολλάκις επιβίωσης, απομακρύνει από ευγενείς φιλοδοξίες και οράματα για τον εαυτό τους και τη Χώρα τους. Αδυνατούντες να εγκαταλείψουν την Πατρίδα, αγωνίζονται με πείσμα και πίστη στις αρχές και αξίες τους. Πιστεύω ότι αυτοί οι νέοι, μαζί με αυτούς που θα επιστρέψουν από το Εξωτερικό (και δεν θα είναι ολίγοι) εμβολιασμένοι με πίστη στα ιδανικά και στις αξίες, με γνώσεις και εμπειρίες των τρόπων λειτουργίας ευνομούμενου κράτους, θα αποτελέσουν την “μαγιά” από την οποία θα προκύψει η νέα ηγεσία, τα νέα πολιτικά κόμματα, το νέο θεσμοθετημένο αξιοκρατικά συγκροτημένο και αξιόπιστο Ελληνικό Κράτος, που δεν θα επιτρέπει στο παρελθόν να σπαταλά το παρόν και να υποσκάπτει το μέλλον. Αυτό το Κράτος που στον λαό σήμερα φαντάζει ανέλπιστο· «δεν βαριέσαι μωρέ, τίποτε δεν γίνεται, η Χώρα βουλιάζει, χάνεται» ακούς όλο και πιο συχνά στο πλήθος. Σε αυτό το ανέλπιστο όμως πρέπει ελπίζουμε, για αυτό να αγωνιζόμαστε «εάν μη έλπητε ανέλπιστον ουκ εξευρήσει » (Ηράκλειτος).

Με εκτίμηση

Δοξάκης Ιωάννης – Υποστράτηγος ε.α.